te betrappen." — „Dat geloof ik wel!" — „Men moet geduld hebben."

„Jullie hebt immers nu den tijd."

„Wij hebben zijn kolonel in 't vertrouwen genomen. De man schrok hevig. Hij kon 't maar niet begrijpen dat een officier van zijn regiment tot zulk een misdaad in staat zou zijn."

„Waarvoor heb je den kolonel noodig?" vroeg Heinersdorff.

„Hij moet Vidakovitch benoemen tot bataljonsadjudant. Begrijp je 't? Wij willen onweerlegbare bewijzen."

„En je zult ze krijgen als er nog gerechtigheid op deze wereld is."

„Golubjew heeft overigens Weenen verlaten. De grond schijnt hier een weinig te warm voor haar geworden te zijn."

„Weet men waar zij heen is?"

„Ja, naar Berlijn."

„Heeft Rusland dan ook in Duitschland duistere zaken te bewerkstelligen?"

„Nu, heel wat, hoor!" lachte majoor Homann. „Duitschland is een nog veel gehater vijand dan wij, want voor de Pickelhauben hebben zij een grenzenloos respect. Ons schatten zij niet hoog. Men mag wel zeggen God zij dank. Wanneer wij niet aan het verbond met Duitschland vast zaten, hadden de Wodki-broeders ons al lang overrompeld."

„Wij zijn altijd de arme bloedverwanten in de familie," zeide Heinersdorff eenigszins bitter. „Wij zullen ten slotte het vliegen afleeren en dan bekommert zich niemand meer om het lot van den ouden, vleugellammen Adelaar."

„Mijn waarde vriend," antwoordde de majoor met een pijnlijk lachje, „wij zullen den ouden Adelaar niet aan het vliegen brengen."

„Neen, dat zeker niet," zeide Heinersdorff en het noodlot van zijn vaderland scheen hem zoo duister en hopeloos als de grauwe nevelavond. „Maar ik had liever dat de oude Adelaar met roem viel in een strijd op leven of dood dan dat hij wacht tot de motten hem opvreten."

De majoor stond op.

„Wij zullen het, naar te hopen is, niet meer beleven. Adieu."

Den volgenden dag kwam er een brief van Hedwig:

„Waarom schrijf je mij niet? Ik sterf van angst."

Hij antwoordde dadelijk en sprak een samenkomst voor den volgenden avond af.

In het Schönbrunner Slotpark ontmoetten zij elkaar.

Hedwig reikte hem haar bevende hand. Zij kon geen woord over haar lippen brengen. Haar oogen zwommen in tranen.

Ook hij was sprakeloos. Zwijgend ging hij met haar door het reeds in schemer gehulde park.

Eindelijk zeide hij:

„Zullen wij naar de „Gloriette" gaan?"

Zij knikte slechts. — Alleen om wat te zeggen begon hij:

„Zoo dikwijls ik in Schönbrunn ben, moet ik aan Napoleon denken. Hij ging ook door deze Allée, als meester van de wereld. Alles was toen eigenlijk veel hopeloozer en erger dan nu. Wie had toen kunnen denken dat die almachtige eens zijn leven als gevangene op een klein rotseiland zou eindigen?"

Hij wees naar het slot.

„Maar onze oude Keizer zit nog altijd hier. Wat zijn we toch eigenlijk taai! Wij kunnen niet ten onder gaan, zou men zeggen."

Zij weende onophoudelijk.

Hij smeekte getroffen:

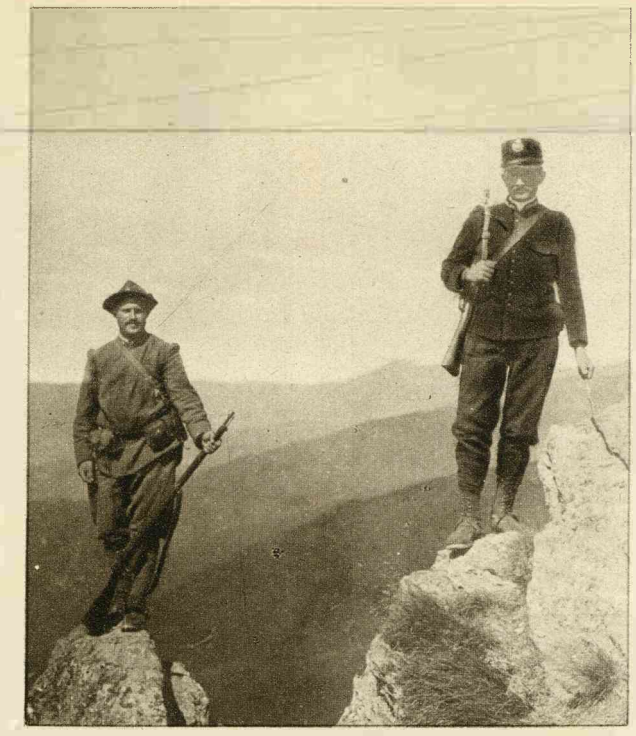
„Maar lieveling!"

Zij ging op een bank zitten en bedekte haar gelaat met de handen. Haar lichaam beefde van het snikken.

Hij streelde radeloos haar arm. Ik ben schuld aan dat lijden, dacht hij en staarde met koortsachtigen blik in den milden avond.

„Vergeef me, liefste," bad zij, „dat ik mij niet beheerschen kan. Ik ben mijn zenuwen niet meer meester. Thuis mag ik niet huilen en dus...."

Zij kon niet verder spreken.

VAN HET ITALIAANSCHE LEGER.

Een tweetal typen van Italiaansche soldaten: Een karabinier van het corps Alpen-gendarmen en een Alpenjager. Vooral de laatsten doen in dezen oorlog door hun uitstekende eigenschappen als bergsoldaten en door hun onstuimigheid veel van zich spreken.

„Je moet kalm worden, arme. Er is immers geen reden om te vertwijfelen. Houden wij niet evenveel van elkaar als vroeger?"

Zij vroeg snikkend:

„Ik wel, maar jij?"

„Hoe kan je nu zoo iets zeggen, lieveling. Ik heb je lief tot mijn laatsten ademtocht. Niets kan ons scheiden; niets."

Zij drukte zijn hand aan haar borst.

„Je zult zien hoe goed ons leven nog zal worden. Wij zullen naar buiten gaan en onze rozen planten. Jij zorgt voor de koeien, wat?"

Zij glimlachte onder haar tranen.

„Maar nu moet mijn Hedwig weer bedaard worden en niet meer huilen."

Zij droogde haar oogen en zeide vastbesloten:

„Ik huil niet meer."

„Dan is 't goed. Een Oostenrijksche generaalsdochter weent trouwens nooit."

„O ja! Soms mag zij wel weenen."

„Maar heel, heel zelden."

Zij stond op.

„Laten wij liever wat gaan loopen. 't Wordt te koel."

Zij stegen langzaam naar de Gloriette omhoog.

„Papa is heelemaal gebroken," vertelde zij. „Hij zit maar en zwijgt en kijkt mij steeds zoo schuldbewust aan. Het spijt hem verschrikkelijk, dat moet je gelooven, mijn beste."

Hij antwoordde wat stug:

„Je kunt toch niet van mij verlangen dat ik hem nog om vergeving vraag."

„Dat verlang ik toch niet, lieveling," zeide zij zachtjes. „Hij moet jou om vergeving vragen."

„Dat kan en zal hij niet. Dat weet je evengoed als ik." — Zij zweeg bedrukt. — „Wij moeten ons daarover heenzetten, zoo goed als dat mogelijk is."

Zij vroeg zacht:

„Maar hoe, liefste?"

„De tijd brengt raad. Wanneer wij maar eens getrouwd zijn."

„Jawel, maar...."

„Ben je misschien bang dat generaal Buschgart zijn dochter niet zal vergunnen met een lafaard te trouwen?"

„Maar George....!"

„Ik ben er van overtuigd dat je vader er niets tegenin zal brengen wanneer jij mij volgt. Hij is daarvoor veel te trotsch. Hij zal hoogstens jou evenzeer verachten als mij."

„Hij veracht je niet George. Hij houdt van je." Heinersdorff lachte.

„Heusch, hij houdt van je. Je moet hem alleen goed begrijpen. Hij is een oude soldaat. Je was misschien wat onhandig en trotsch; je hebt hem geprikkeld."

„Heb ik hem geprikkeld?"

„Dat weet ik niet zoo precies, lieve, ik stel het me maar zoo voor. Wanneer hij je beleedigd heeft, kwam dat door gekwetste liefde."

„Ik vind dat je zeer eenzijdig voor je vader partij trekt."

„Laten wij rechtvaardig zijn, George."

„Ik ben rechtvaardig, maar ten slotte ben ik toch een mensch van vleesch en bloed. Wanneer iemand mij een slag op de rechterwang geeft, dan kan ik hem niet ook de andere wang toekeeren. Ik ben niet zoo zachtmoedig als iemand die op het koninkrijk der hemelen wacht!"

„Met een ouden man kan je niet afrekenen: oog om oog en tand om tand."

„Dat wil ik ook niet Hedwig. Ik verlang alleen wat geduld. Geduld en tijd. Wanneer eenmaal ons eerste kind geboren is, dan mag je vader komen. Ik zal dan den eersten stap doen en hem de hand toesteken. Wij zijn dan ouder geworden en zullen de woorden van vroeger niet meer tellen. Je ziet 't, ik ben zoo rechtvaardig en verstandig als een mensch maar zijn kan."

Zij zeide teeder:

„Ik dank je, lieveling."

Zij waren bij de Gloriette aangekomen en keken weer op de lichtzee van Weenen.

„En wat ga je nu doen George?"

„Ik heb nog geen plan. Voorloopig ga ik eerst naar huis, naar Altheinersdorff. Ik heb rust en stilte noodig om weer tot mezelf te komen. In den herfst haal ik je af en dan vieren wij bruiloft."

Zij vroeg zeer angstig:

„En wat gebeurt er dan met mijn ouden vader?"

„Dien moet je voor een tijdje alleen laten. Daaraan is niets te doen."

„Ja, zoo is 't."

Maar haar hart riep: Ik kan dat niet. Ik kan dat niet.

„Het zal mij zoo moeilijk vallen om papa te verlaten, lieveling," zeide zij na een poos.

„Wanneer je mij liefhebt, moet je dat overwinnen."

„Geloof je dan niet dat ik je liefheb, uit 't diepst van mijn ziel; meer dan alles?"

„Ik geloóf 't," antwoordde hij vast.

Zij greep zijn hand en kuste die, vóór hij het kon verhinderen.

„Nu moet ik naar huis."

Zij verlieten de Gloriette.

„Het is altijd zoo treurig thuis; je kunt je dat niet voorstellen."

Hij wist haar niet te troosten.

„Wanneer vertrek je?"

„Zoodra mijn zaken geregeld zijn. Waarschijnlijk reeds overmorgen."

„Dan zien wij elkaar dus niet meer?"

„Tot den herfst!"

Zij herhaalde werktuiglijk:

„Tot den herfst!"

„Schrijf mij dikwijls liefste. Ik zal zeer bezorgd over je zijn. Ik heb immers niets als de hoop op jou."

Zijn stem trilde van ontroering.

„Ik zal dikwijls schrijven George."

Vóór de Hietzinger dorpskerk namen zij afscheid.

(Wordt vervolgd).

DE ACTIE IN SERVIË.

Krijgsgevangen Serviërs leggen onder toezicht van Duitsche soldaten wegen aan voor transport-colonnes.